

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

97/4026 ABW

UITSPRAAK

in het geding tussen:

A te B, appellante,

en

het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Grave, gedaagde.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Namens appellante heeft mr. J.W. de Bruin, werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand 's-Hertogenbosch, op in het beroepschrift en aanvullend beroepschrift vermelde gronden bij de Raad hoger beroep ingesteld tegen een door de Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch op 21 maart 1997 tussen partijen gewezen uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Gedaagde heeft een verweerschrift ingezonden en heeft, desgevraagd, nadere stukken ingezonden.

Namens de voorzitter van Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Brabant zijn desgevraagd stukken aan de Raad toegezonden.

Het geding is ter zitting van de Raad van 4 augustus 1998 ter behandeling aan de orde gesteld waar, zoals aangekondigd, beide partijen niet zijn verschenen.

II. Motivering.

Met ingang van 1 januari 1996 is de Algemene Bijstandswet (ABW) ingetrokken en zijn de Algemene bijstandswet en de Invoeringswet herinrichting Algemene Bijstandswet in werking getreden. Het in dit geding aan de orde zijnde geschil wordt beoordeeld aan de hand van de ABW en de daarop berustende bepalingen, zoals die luiden ten tijde als hier van belang.

De Raad gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Appellante, geboren in 1948, ontving sedert 1990 een uitkering op grond van de Rijksgroepsregeling werkloze werknemers (RWW). Zij is op 21 januari 1993 gescheiden. Naar aanleiding van onder meer een waarneming door een ambtenaar van het bureau sociale zaken van de gemeente Grave dat de ex-echtgenoot van appellante mogelijk bij haar inwonend zou zijn, hebben sociaal rechercheurs van het Instituut Sociale Recherche in november 1994 tweemaal gepoogd een onaangekondigd huisbezoek af te leggen bij appellante.

Beide keren deelde een dochter van appellante mee dat haar moeder niet thuis was en dat zij niet wist waar haar moeder was.

Op 16 januari 1995 is appellante uitgenodigd voor een heronderzoek op de afdeling sociale zaken van gedaagdes gemeente. Tijdens dat heronderzoek is met tussenkomst van een tolk aan appellante gevraagd inlichtingen te verschaffen omtrent een mogelijke

samenwoning met haar ex-echtgenoot. Appellante deelde toen mee dat haar ex-echtgenoot regelmatig bij haar op bezoek kwam en dat hij rond de jaarwisseling een tweetal weken bij haar in de woning had verbleven. Eveneens deelde zij mee dat regelmatig Thaise kennissen bij haar in de woning verbleven.

Vervolgens is haar verzocht toestemming te verlenen voor een huisbezoek in aansluiting aan het gesprek op de afdeling sociale zaken.

Appellante heeft, ook nadat haar was meegedeeld dat weigering van de toestemming beëindiging van haar uitkering tot gevolg zou hebben, uitdrukkelijk geweigerd toestemming te geven voor het huisbezoek.

Daarna is haar tijdens het gesprek meegedeeld dat de uitkering met ingang van 1 januari 1995 zou worden beëindigd.

Bij brief van 16 januari 1995 is appellante ter kennis gebracht dat haar RWW-uitkering met ingang van 1 januari 1995 werd geblokkeerd.

Bij besluit van 21 februari 1995 is haar meegedeeld dat de uitkering met ingang van 1 januari 1995 is beëindigd.

Het bezwaar tegen dit besluit is bij het bestreden besluit van 4 juli 1995 ongegrond verklaard.

Bij de aangevallen uitspraak is het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

De Raad overweegt als volgt.

Artikel 30, tweede lid, van de ABW bepaalt dat de persoon te wiens behoeve bijstand is gevraagd of wordt verleend, verplicht is om van al datgene wat van belang is voor de verlening van bijstand of de voortzetting van verleende bijstand mededeling te doen, zo nodig onder overlegging van bewijsstukken. Aan het bestaan van deze verplichting is inherent dat de verstrekte gegevens c.q. het ontbreken daarvan worden gecontroleerd en geverifieerd, hetgeen in voorkomende gevallen een onmiddellijk na het verkrijgen van bepaalde gegevens af te leggen huisbezoek door een ambtenaar van de gemeente - belast met de uitvoering van de wet of de controle op de toepassing van de wet - noodzakelijk kan doen zijn.

De betrokken belanghebbende is, gelet op artikel 30, tweede lid, van de ABW, in een dergelijk geval verplicht zijn of haar medewerking te verlenen aan de onmiddellijke uitvoering van het huisbezoek. Alleen een zeer dringende reden die aan de onmiddellijke uitvoering van een huisbezoek in de weg staat, kan een rechtvaardigingsgrond vormen voor het niet verlenen van de vereiste medewerking.

Uit de gedingstukken blijkt - verwezen zij naar onder meer het hierboven vermelde - dat er een redelijke grond was om na het heronderzoeksgesprek op 16 januari 1995 onmiddellijk een huisbezoek in de woning van appellante af te leggen.

Appellante is tijdens bedoeld gesprek van het voornemen tot het onmiddellijk afleggen van een huisbezoek op de hoogte gesteld. Tevens is haar medegedeeld dat een weigering om het huisbezoek toe te staan, tot gevolg zou hebben dat haar uitkering per 1 januari 1995 zou worden beëindigd.

Niet is gebleken van een zeer dringende reden om het huisbezoek aansluitend aan het heronderzoeksgesprek te weigeren.

Gelet daarop heeft appellante de inlichtingenverplichting van artikel 30, tweede lid, van de ABW geschonden, waardoor niet kon worden vastgesteld of zij ten tijde van de weigering recht had op bijstand.

Gedaagde heeft daarom de uitkering van appellante terecht beëindigd.

De Raad stelt evenwel vast dat deze beëindiging in strijd met het beginsel van rechtszekerheid is geschied.

Voor het beëindigen van een uitkering met terugwerkende kracht is immers slechts plaats

indien betrokkene weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat hem of haar in strijd met de bij of krachtens de ABW gestelde regels een uitkering wordt verleend.

Aan appellante is op 16 januari 1995 meegedeeld dat haar uitkering zou worden beëindigd indien zij zou weigeren het huisbezoek toe te staan.

Gelet daarop kon de beëindiging eerst met ingang van die datum plaatsvinden.

Het bestreden besluit, waarbij de beëindiging van de uitkering met ingang van 1 januari 1996 in stand is gelaten, en de aangevallen uitspraak moeten daarom wegens strijd met het beginsel van rechtszekerheid worden vernietigd.

De Raad acht termen aanwezig om gedaagde op grond van artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht te veroordelen in de door appellante gemaakte proceskosten welke worden bepaald op f 1420 voor verleende rechtsbijstand bij de rechtbank en f 710 voor verleende rechtsbijstand bij de Raad, derhalve in totaal op f 2130.

II. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak;

verklaart het inleidend beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;

bepaalt dat gedaagde een nieuw besluit op het bezwaar van appellante neemt met inachtneming van het in deze uitspraak overwogene;

veroordeelt gedaagde in de proceskosten van appellante tot een bedrag van f 2130 te betalen door de gemeente Grave aan de griffier van de Raad;

bepaalt dat de gemeente Grave aan appellante het door haar gestorte griffierecht van in totaal

f 210 vergoedt.

CRvB 20 oktober 1998,

(mrs. Kasdorp, Van der Kolk-Severijns, Olde Kalter)